

LEMNISCAAT KRANT

winter 1995/1996

IN DIT
NUMMER

- Pubers en
puberproblemen
- de 1^e aflevering van
'Lieve Anne-Marie'
- een interview met
Fancy & Webber

een voorproefje
van de bijlage

Van een ex-pubertje

Geen beugel meer, da's zo'n gedoe
Ook nooit meer naar de schoolarts toe
Geen gepest meer op die school
Geen plakboek van tieneridool
Niet meer rennen voor de bel
Geen leren schooltas, dankjewel
Geen gescheld meer ('je bent te slim')
Gelukkig nu ook nooit meer gym!
Niet meer op tijd naar bed gestuurd
Dat heeft nu lang genoeg geduurd
Niet meer om twaalf uur thuis hoeven zijn
Geen gezeur 'je bent nog te klein'
Niet per se ergens bij moeten horen
Of wie in de liefde het meest kan scoren
Geen stoere praat of merkkleren
Of verlegen gegluur naar ouderen

DE SFEER IS GEWOON GOED GETROFFEN...

Een portret van Gunnel Beckman,
schrijfster van jeugdromans

Ze komt uit Zweden, een land waar ze ons in een aantal opzichten vooruit zijn, zegt men. Ze schrijft over jongeren, over Joakim, Lisen en Annika, maar eigenlijk schrijft ze over jou en mij. Over dingen die iedereen meemaakt, maar ook over dingen waarvan iedereen hoopt dat die hem of haar nooit zullen overkomen.

Neen nou het boek *Toegang tot het feest*, over Annika, die plotseling hoort dat ze nog maar enkele maanden te leven heeft, of *Mij overkomt dat niet*, over Anne, die vermoedt dat ze in ver-

wachting is van haar vriend, een student die wel heel veel theorieën heeft, maar...

Ze staat er toch alleen voor. Het aan haar ouders zeggen durft ze niet. Abortus? Trouwen, een baan zoeken? Ze weet het niet. Andere boeken van Gunnel Beckman zijn:

Een leven voor jezelf. Het gaat over Anne, van wie de ouders gescheiden zijn, en die een he-le-boel zaken zelf moet uitzoeken.

Een plaats om te schuilen. Fannie staat plotseling bij haar grootmoeder Lisen voor de deur. Ze

wil niet vertellen waarom ze is weggelopen...

Vallen en opstaan. Fannie keer terug om haar school af te maken, maar wil niet meer bij haar vader wonen. Ze gaat zelfstandig wonen, maar dat gaat met vallen en opstaan, evenals de relatie met haar vriend Hannes.

Wat hebben al deze boeken met elkaar gemeen? Dat Gunnel Beckman weet over wie ze schrijft. Haar jongeren komen echt tot leven, en de sfeer is gewoon goed getroffen.

LIEVE ANNE-MARIE

Deze krant staat, zoals je ziet, vol met **PUBER**-boeken en problemen. Dat leek ons een mooi moment om een **VRAGEN RUBRIEK** in het leven te roepen. En wie zou die vragen beter kunnen beantwoorden als **ANNE-MARIE MELLEGERS**, die van het leven heeft geproefd en **GENOTEN** als geen ander. Die weet waar **Abraham en Sara de MOSTERD** halen... En die nog zo **JONG** is dat ze het zich allemaal kan voorstellen! Kortom die ideale vraagbaak voor al je problemen. Om je wat op weg te helpen hebben een aantal redactieleden haar alvast hun **DIËPSTE ZIELEROERSELEN** voorgelegd. Dus schroom niet, **SCHRIJF** haar!

Even een opfrisser!

Weten jullie dat je bij Lemniscaat omslagposters van je lievelingsboeken kunt bestellen (voor zover in voorraad natuurlijk!)? Weten jullie ook dat we die aan jullie als clublid gratis toesturen?

We brengen alleen de portokosten in rekening.

Wil je daar gebruik van maken, stuur ons dan een acceptgiro van f3,20 en een lijstje met boeken waarvan je de omslagposter graag wilt hebben. Het kan zijn dat we ze niet allemaal in voorraad hebben, dus maak de lijst een beetje langer voor de zekerheid.

DE ZUIGZOEN

Unni Lindel

STELLA'S MOEDER IS OVERleden. Haar vader kan er niet over praten. Haar beste vriendin Camilla, bang voor Stella's verdriet, heeft haar in de steek gelaten en is nu bevriend met Rosa, een kreng. Al snel trekt vaders nieuwe vriendin Marianne met haar zoonje Anders bij hen in. Ze beschouwt hen als indringers. Stella wordt verliefd op Manne, die bij het groepje van Camilla, Rosa en Christian behoort. Stella wil ook graag bij dat groepje horen. Maar als ze op een bepaald moment wordt uitgenodigd met hen mee te gaan, gebeurt er iets verschrikkelijks.

En weer heeft ze niemand met wie ze erover kan praten. Ze gaat alles en iedereen, inclusief zichzelf, haten. Uiteindelijk, na een heftige angstaanval, komt ze bij een psychiater terecht. Tegen haar kan ze praten over haar verdriet en zo leert ze het leven weer positief te zien. En dan blijkt Manne ook verliefd op haar te zijn...

Haar liefde voor Manne begint, wanneer Stella plotseling onrustig wordt in zijn nabijheid. Het eerste valt haar zijn manier van bewegen op. Ze ziet hem voor het begin van de lessen over het schoolplein lopen. Hij komt bijna altijd te laat. Hij loopt over het schoolplein en zij kijkt naar hem door het raam. Hij heeft zijn rugzak over een schouder geslingerd. Hij loopt langzaam, ook al is hij te laat. Hij verdwijnt uit haar gezichtsveld en er verstrijken enkele minuten. Dan opent hij de deur van het klaslokaal en slentert naar zijn plaats in de derde rij, naast Camilla.

Vanaf de plek waar ze zit kan Stella hem zien. Ze kan hem heel goed zien. Zijn haar en zijn nek. En zijn rug.

Gisteren was ze na de grote pauze pal achter hem naar binnen gegaan. Het groene legerjack. Ze had de frisse lucht geroken, die het jack vanaf het schoolplein mee naar binnen had genomen. Met een snelle beweging en gebogen hoofd had hij zijn jack uitgetrokken. Heel even was de dunne, witte huid in zijn nek, onder het haar, zichtbaar geweest. Daarna had Stella de witte huid niet meer kunnen vergeten. Terwijl ze aan die spierwitte huid denkt om met een papertje in haar etui speelt, begint de les. De leraar vraagt ineens of ze *small* kan verbuigen. Dat kan ze inderdaad, al moet ze eerst even tot zichzelf komen.

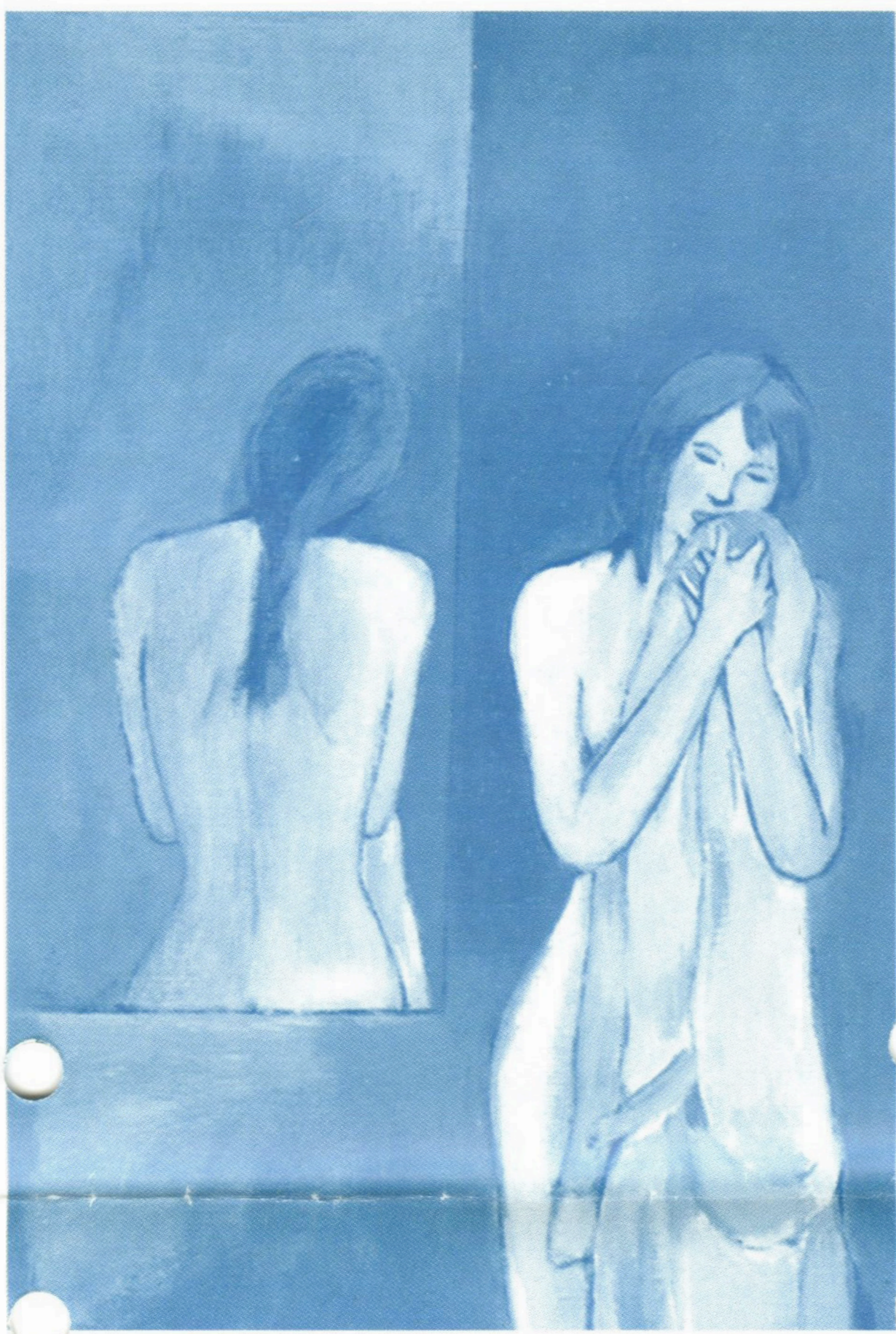
zevende zaten. Toen hun verteld was over de Pools-Duitse revolutionaire dame Rosa Luxemburg, had iedereen zich lachend naar Lene gedraaid, omdat zij ook van die linkse ideeën heeft. Rosa Luxemburg gaat met een jongen die Christian heet. Hij zit pas in de zevende, maar hij is groot voor zijn leeftijd, heeft een zware stem en is een meester in het maken van zuigplekken. Rosa Luxemburg is trots op haar zuigplekken. Ze loopt altijd rond met allerlei zijden sjaaltjes in haar trui of bloes. Zelfs tijdens de gym draagt ze een sjaaltje.

"Niet alle bijvoeglijke naamwoorden zijn op deze simpele wijze te verbuigen," zegt de leraar. "Soms moet je er 'more' voorzetten." De leraar schrijft enkele voorbeelden op het bord.

Buiten voor het raam zijn de bomen bijna kaal. De bladeren die nog aan de boom hangen, zijn dun en roodachtig; ze zijn al aan het rotten. Op de ramen zitten opgedroogde regendruppels. Het lijkt net alsof er duizenden piepkleine voetjes overheen hebben gelopen. "Wanneer je niet zeker weet of je de gewone verbuiging moet nemen of er 'more' voor moet zetten, dan kan ik alleen maar zeggen dat jullie dat op een gegeven moment wel zullen gaan horen..." In de droom die Stella die nacht had gehad, had Manne een zuigplek in haar nek gemaakt. Trouwens, het was niet eens een echt nek. En zijn rug.

Op een dag heeft ze na schooltijd een leuke band. Iedereen is al weg en ze blijft alleen achter. Manne en een paar jongens uit de negende staan in de rookhoek en steken een sigaret aan, voordat ze langzaam haar kant op komen om langs haar heen te lopen, de weg af. Net als Manne haar voorbij wil lopen, ontmoeten hun ogen elkaar en blijft Manne staan. De anderen lopen door. "Is er iets?" "Ik heb een leuke band," antwoordt Stella. "Laat 's kijken." Manne hurkt, met de sigaret in zijn mondhoek, en wrijft met zijn gebruikelijke gebaar het haar uit zijn ogen. Dan voelt hij met zijn prachtige

handen aan de band. "Ik denk dat iemand hem lek heeft gestoken," zegt Manne. "Getver," antwoordt Stella, "wie doet er nou zoiets?" "Idioten," zegt Manne, terwijl hij overeind komt. Ze zwijgen. Stella kijkt verdrietig. Dan vraagt Manne: "Moeten we deze zelfde kant op?" "Ja," antwoordt Stella. "Ik wil je fiets wel meenemen,"

een hoek. Stella kan zijn hond buiten voor de deur horen hingen. Ze loopt naar het raam. Daar blijft ze met haar rug naar hem toe staan en kijkt uit over de weg waar ze net over gekomen zijn. Opeens voelt ze zijn adem in haar nek, liggen zijn handen op haar schouders. Ze leunt achterover en voelt zijn lippen, warm en vochtig, in de zijkant van haar nek.

"O Stella," kreunt hij en draait haar naar zich toe. Voordat ze er erg in heeft, kust hij haar midden op haar mond.

De schoolbel verstoort haar droom. De tijd is om. Ze kijkt nog even naar het bord, waar het huiswerk voor morgen op staat.

In de pauze vóór de laatste les heeft ze altijd een vaag gevoel van onrust. Dan wil ze naar huis. Dan wil ze dat de school is afgelopen. Rosa Luxemburg en Christian, Camilla en Manne lopen in een ommelig groepje naar de rookhoek. Stella sluit zich geruisloos bij hen aan, aan de buitenkant, haast als bij toeval. Probeer net als zij te lopen, lenterend, sloom, ook zij op weg naar de rookhoek.

Maar ze zien haar niet, praten niet tegen haar, slaan haar niet op de schouders zoals ze bij de anderen doen. Christian legt zijn arm om Rosa Luxemburg, onder haar jack. Stella probeert ook te gaan staan als zij, met de benen een beetje uit elkaar en wat op en neer wippend om warm te blijven in de ijzige wind die over het schoolplein jaagt. Ineens zegt Christian: "Wat sta jij daar dom te koekeloeren?" Stella kleurt, haalt haar schouders op en antwoordt: "Nou zeg."

Later, wanneer ze naar huis loopt, voelt ze steken van vermoedheid in haar schouders en nek. Heel even is ze ook duizelig. Wanneer ze de stenen trap naar de voordeur oploopt, rilt ze en zijn haar vingers wit van de kou. Stella zou willen dat haar vader thuis was, alleen hij. Niet Marianne en Anders. Maar haar vader is niet thuis, de anderen evenmin. Vroeger, toen mamma nog leefde, voordat haar vaders nieuwe vriendin en haar zoon bij hen waren ingetrokken, was alles anders. Mamma was altijd thuis geweest wanneer Stella uit school

kwam. Marianne had in het begin geprobeerd wat huisregels in te stellen. Ze had bedacht dat Stella zakgeld kreeg wanneer ze iets deed. Nu ze veertien jaar was, kon ze best meehelpen. Als ze haar kamer de hele week keurig in orde hield, zou ze 50 kronen krijgen. En voor ieder proefwerk waar ze een goed cijfer voor haalde, kreeg ze 20 kronen. Wanneer ze het bad schoonmaakte en de vuilniszakken buitenzette, kreeg ze ook 20 kronen. Bij elkaar waren dat zo'n 150 kronen. Maar dat werd het zelden, want ze haalde geen hoge cijfers voor haar proefwerken en ze slaagde er niet in haar kamer de hele week netjes te houden.

Stella trapt tegen een van de autootjes van Anders. Ze laat haar tas midden op de vloer vallen, loopt naar haar kamer en laat zich op bed vallen. Ze draait zich om, zodat ze met haar gezicht naar het plafond kijkt. Haar ogen zijn op een bepaalde vlek gericht, een plek waar de verf niet dik genoeg is aangebracht. Het Ogenblik komt naderbij. Het is tijdsloos, maar het is altijd weer bedreigend en heel dichtbij. Dit keer is het Camilla die in haar hoofd verschijnt. Camilla, haar beste vriendin, die tegelijk met mamma is verdwenen. Niet omdat ze doodging, maar omdat ze de beste vriendin van Rosa Luxemburg is geworden.

Vroeger, toen Camilla nog van haar was, was het altijd net of ze samen één hart deelden. De wereld was veilig en had voor haar opengelegd. Camilla had er deel van uitgemaakt. Camilla was een naam geweest die bij haar dagelijkse leven had gegoeid. Nu was Camilla geen naam, maar slechts een woord dat de anderen toebehoorde. Waarom haar Camilla haar? Tijdens haar moeders begrafenis was ze stil en wit geweest. Ze had Stella met rode ogen aangekeken. Stella moet denken aan een voorval dat zich enkele weken later had afgespeeld. Ze hadden op Camilla's kamer zitten praten. "Jij boft maar," had Stella op beschuldigende toon gezegd. "Jij weet niet hoe het is. Je hebt er geen idee van hoe het is." Camilla was ter plekke in elkaar gedoken, alsof ze Stella's blik wilde ontwijken. Daarna was alles anders geworden. De volgende dag was Camilla na schooltijd samen met Rosa naar huis gelopen. Stella voelt hoe de slaap op haar oogleden begint te drukken. Ze wil niet aan Camilla denken. Camilla is maar een wolk die is overgewaaid. Ze wil slapen.

De schoolbel verstoort haar droom. De tijd is om. Ze kijkt nog even naar het bord, waar het huiswerk voor morgen op staat.

In de pauze vóór de laatste les heeft ze altijd een vaag gevoel van onrust. Dan wil ze naar huis. Dan wil ze dat de school is afgelopen. Rosa Luxemburg en Christian, Camilla en Manne lopen in een ommelig groepje naar de rookhoek. Stella sluit zich geruisloos bij hen aan, aan de buitenkant, haast als bij toeval. Probeer net als zij te lopen, lenterend, sloom, ook zij op weg naar de rookhoek.

Maar ze zien haar niet, praten niet tegen haar, slaan haar niet op de schouders zoals ze bij de anderen doen. Christian legt zijn arm om Rosa Luxemburg, onder haar jack. Stella probeert ook te gaan staan als zij, met de benen een beetje uit elkaar en wat op en neer wippend om warm te blijven in de ijzige wind die over het schoolplein jaagt. Ineens zegt Christian: "Wat sta jij daar dom te koekeloeren?" Stella kleurt, haalt haar schouders op en antwoordt: "Nou zeg."

De zuigzoen is vanaf 15 januari in de boekhandel te verkrijgen

INTERVIEW MET WEBBER

ALSO FOR GIRLS AND PARENTS

Op een vrijdagmorgen in oktober reisden we af naar het gehucht (sorry, dorp) Raalte, om de makers van Webber te interviewen. In een nogal blokkendozerig gebouw van drukkerij/uitgeverij Veldhuis wijdde Toon ons in in de geheimen van Webber.

Een stukje geschiedenis. Eigenlijk was dit ooit alleen een drukkerijtje, maar na uitbreiding gingen we ook bladen uitgeven. We zijn trouwens vrij uniek hier: radio en tv op de redactie zie je niet overal!

Wat betekent het woord Webber? Het heeft niet echt een betekenis: het staat voor het gevoel en de uitstraling van het blad, en we hopen dat mensen iets 'Webber' gaan typeren.

Zitten er jongeren in jullie redactieteam? De enige twee redacteurs die we hebben zijn twee brave huisvaders, maar die zijn zelf natuurlijk ook 17 geweest. En de stage-aires spelen ook een belangrijke rol, net als het r-team. We vragen aan vier jongens en twee meisjes hun meningen over bepaalde dingen, en we vergaderen met ze. Ons telefoonnummer staat ook in het blad, zodat jongeren ook zelf contact kunnen zoeken.

Is er een bepaald type jongen dat de doelgroep van Webber vormt? De jongen van 17 die havo-eindexamen moet doen, zich voor extremere sporten en serieuze relaties gaat interesseren en die nog wat onzeker is.

Besteden jullie aandacht aan boeken?

We hebben ooit eens geprobeerd een soort databank voor uittreksels op te richten, maar dat is niets geworden. En jongens moeten al verplicht lezen voor school, en als Webber dan ook nog eens komt met een boekenlijst...

Hebben jullie contact met andere jongerenbladen?

Nee, geen behoefte aan. We kijken wel serieus naar het Amerikaanse blad *Bikini*, maar je moet toch vooral in jezelf geloven en je eigen ideeën gebruiken. Ik heb respect voor iedereen die een blad maakt, maar als ik vond dat ze het goed deden, zouden wij Webber niet hoeven maken. Nog even wat over de redactie van Webber: Het blad heeft het imago van oppervlakkigheid en populair taalgebruik, maar met humor en een beetje afstand bespreken we toch ook serieuze dingen. En we passen ons taalgebruik aan aan de jongeren.

Is Webber vrouwvriendelijk? Er wordt tenslotte altijd over babes gesproken en er is bijvoorbeeld ook een domme-blondjes-moppenboekje bijgeleverd.

Nee, de rol van meiden is erg belangrijk. Jongens praten nu eenmaal op die manier over meiden, en daarom moeten wij dat ook doen. Ze stellen zich ook minder kwetsbaar en open op dan meisjes; door elkaar voor gek te zetten in onze probleembrubriek 'Dokter' proberen we toch een oplossing te krijgen voor hun probleem. Meiden kunnen gewoon overloos over hun problemen lopen doorzuren, dat is volgens mij juist vastgelegd!

Probeer Webber ook trends te zetten? We hopen wel dat ze onze Webber t-shirts gaan dragen, maar we zitten eigenlijk niet onder de echte trendsetter. We houden hem in de gaten en proberen in te schatten of we met bepaalde bestaande trends wat kunnen doen. We merken wel dat andere bladen ons taal-

gebruik gaan overnemen.

Je reactie bij het horen van: Pamela Anderson. Pfff... genoeg daarover! Met haar programma over strand, avontuur en vrijheid kan Webber wel wat, en we moeten natuurlijk een beetje meegaan met de rage, maar we interviewen ook onbekende mooie vrouwen. Pamela Anderson is over!

Lemniscaat. Wat zeg je? Lemniscaat hoe???

Lemniscaat, onze krant, weetjewe! Zeg me helemaal niks...

Schandalig! Take that. (pauze) ... Wie?!

De Fancy. Ja... Fancy... (diepe stilte) Heb ik wel respect voor, het is al een begrip. Alleen die naam, hè?

Cleaneil. Hebben we een advertentie voor gemaakt. Als de Webber-jongen puistjes heeft, gaat hij niet met zijn probleem naar de Trekpleister of zo, maar haalt-ie de oplossing toch stiekem uit de Yes of de Tina. Wij lijf confronteren hem daarmee.

Thea Beckman. Moet ik even diep nadenken, ik ben haar laatst nog tegengekomen...

Gegijzeld. (grote pauze)

Zegt 't je wat? Da's een boek. Nee.

Waar of niet waar?: Lemniscaat is een toffe uitgeverij. Euh... dat hoop ik spoedig te ontdekken.

In Raalte wonen alleen maar boeren. Neuh.

Ik heb een cd van Take That. (zeer beslist): NEE!

Webber bestaat zeker nog tien jaar.

Absoluut. In het begin lagen we nog elke maand voor de deur van de marketingbazen voor de verkoopcijfers, en moesten we voor een interview steeds uitleggen wie we waren en wat we wilden. Maar nu hebben we bewezen dat het kan!

Hebben we een advertentie voor gemaakt. Als de Webber-jongen puistjes heeft, gaat hij niet met zijn probleem naar de Trekpleister of zo, maar haalt-ie de oplossing toch stiekem uit de Yes of de Tina. Wij lijf confronteren hem daarmee.

Thea Beckman. Moet ik even diep nadenken, ik ben haar laatst nog tegengekomen...

Gegijzeld. (grote pauze)

Zegt 't je wat? Da's een boek. Nee.

Waar of niet waar?: Lemniscaat is een toffe uitgeverij. Euh... dat hoop ik spoedig te ontdekken.

In Raalte wonen alleen maar boeren. Neuh.

Ik heb een cd van Take That. (zeer beslist): NEE!

Webber bestaat zeker nog tien jaar.

Absoluut. In het begin lagen we nog elke maand voor de deur van de marketingbazen voor de verkoopcijfers, en moesten we voor een interview steeds uitleggen wie we waren en wat we wilden. Maar nu hebben we bewezen dat het kan!

Hebben we een advertentie voor gemaakt. Als de Webber-jongen puistjes heeft, gaat hij niet met zijn probleem naar de Trekpleister of zo, maar haalt-ie de oplossing toch stiekem uit de Yes of de Tina. Wij lijf confronteren hem daarmee.

Thea Beckman. Moet ik even diep nadenken, ik ben haar laatst nog tegengekomen...

Gegijzeld. (grote pauze)

Zegt 't je wat? Da's een boek. Nee.

Waar of niet waar?: Lemniscaat is een toffe uitgeverij. Euh... dat hoop ik spoedig te ontdekken.

In Raalte wonen alleen maar boeren. Neuh.

Ik heb een cd van Take That. (zeer beslist): NEE!

Webber bestaat zeker nog tien jaar.

Absoluut. In het begin lagen we nog elke maand voor de deur van de marketingbazen voor de verkoopcijfers, en moesten we voor een interview steeds uitleggen wie we waren en wat we wilden. Maar nu hebben we bewezen dat het kan!

Beladen met Webbers om onze vooroordelen een beetje uit de weg te ruimen, begonnen we aan de lange weg terug naar het station. Voldaan, maar een beetje gewebd, dat wel...

Jorinde, Joost en Sylvie

Webber bestaat zeker nog tien jaar.

Absoluut. In het begin lagen we nog elke maand voor de deur van de marketingbazen voor de verkoopcijfers, en moesten we voor een interview steeds uitleggen wie we waren en wat we wilden. Maar nu hebben we bewezen dat het kan!

Hebben we een advertentie voor gemaakt. Als de Webber-jongen puistjes heeft, gaat hij niet met zijn probleem naar de Trekpleister of zo, maar haalt-ie de oplossing toch stiekem uit de Yes of de Tina. Wij lijf confronteren hem daarmee.

Thea Beckman. Moet ik even diep nadenken, ik ben haar laatst nog tegengekomen...

Gegijzeld. (grote pauze)

Zegt 't je wat? Da's een boek. Nee.

Waar of niet waar?: Lemniscaat is een toffe uitgeverij. Euh... dat hoop ik spoedig te ontdekken.

In Raalte wonen alleen maar boeren. Neuh.

Ik heb een cd van Take That. (zeer beslist): NEE!

Webber bestaat zeker nog tien jaar.

Absoluut. In het begin lagen we nog elke maand voor de deur van de marketingbazen voor de verkoopcijfers, en moesten we voor een interview steeds uitleggen wie we waren en wat we wilden. Maar nu hebben we bewezen dat het kan!

Hebben we een advertentie voor gemaakt. Als de Webber-jongen puistjes heeft, gaat hij niet met zijn probleem naar de Trekpleister of zo, maar haalt-ie de oplossing toch stiekem uit de Yes of de Tina. Wij lijf confronteren hem daarmee.

Thea Beckman. Moet ik even diep nadenken, ik ben haar laatst nog tegengekomen...

Gegijzeld. (grote pauze)

Zegt 't je wat? Da's een boek. Nee.

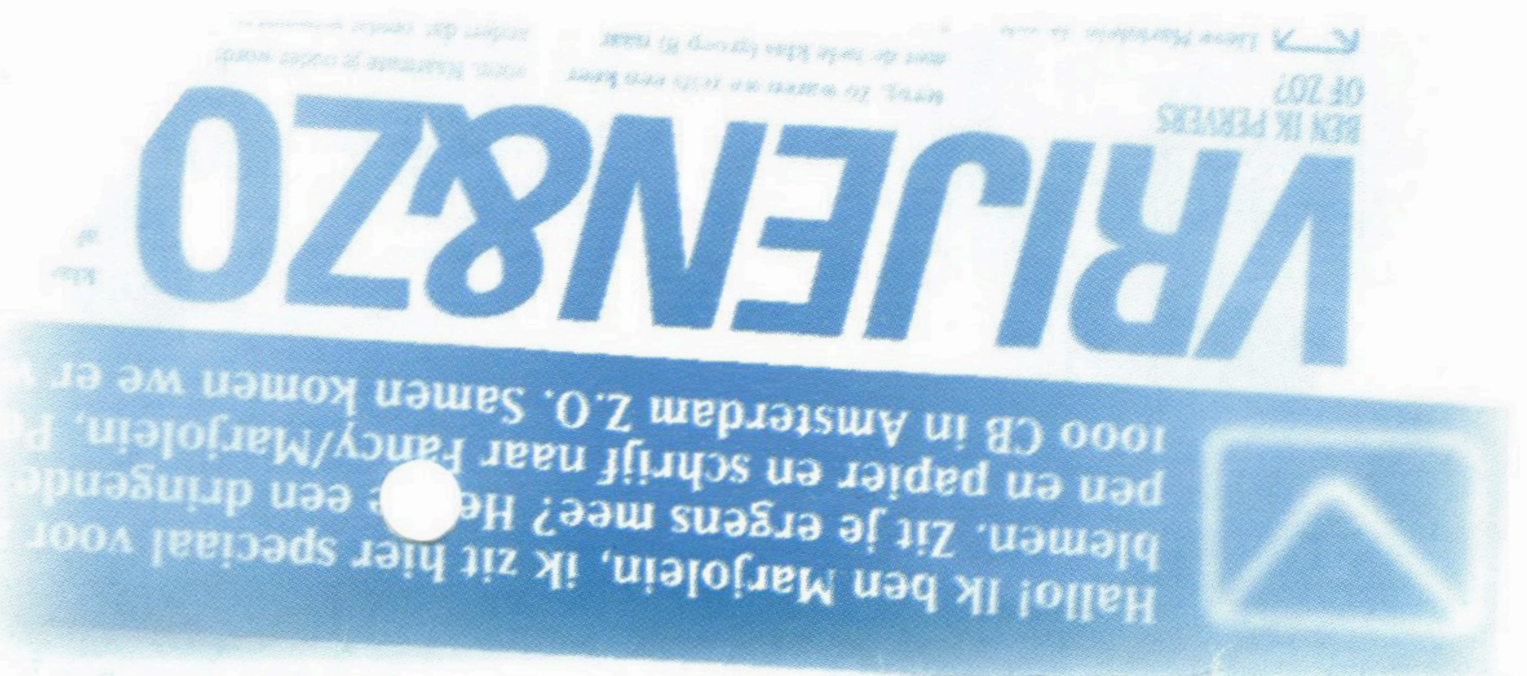
Waar of niet waar?: Lemniscaat is een toffe uitgeverij. Euh... dat hoop ik spoedig te ontdekken.

In Raalte wonen alleen maar boeren. Neuh.

Ik heb een cd van Take That. (zeer beslist): NEE!

Webber bestaat zeker nog tien jaar.

Absoluut. In het begin lagen we nog elke maand voor de deur van de marketingbazen voor de verkoopcijfers, en moesten we voor een interview steeds uitleggen wie we waren en wat we wilden. Maar nu hebben we bewezen dat het kan!

uitgeverij! vast een leuke Lemniscaat? Euhhh...

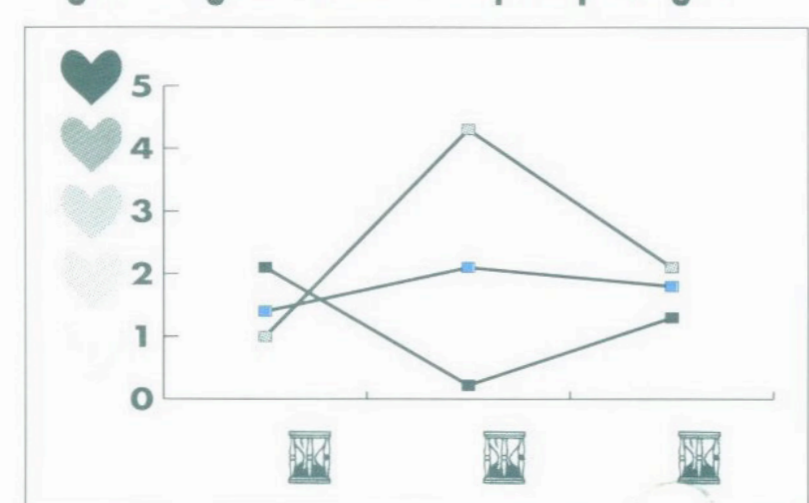

de column van Sofie

Wat als liefde uitblijft?

De vraag waar vele, honderden jongeren mee zitten. Het antwoord kan men slechts in de toekomst vinden. Toch trachten velen, ondanks hun intellectueel onvermogen, de toekomst te voorspellen, een antwoord te vinden. Dit antwoord hangt dan weer sterk af van de gemoedsgesteldheid van de persoon in kwestie. Is de persoon een pessimist, dan zal hij zich allerlei afgruiselijke dingen inbeelden, waarbij iedereen een diepe haat te berde zal brengen jegens de persoon in kwestie. Allerlei oplossingen dringen zich dan op: het drinken van enkele flessen geestrijke drank, bijvoorbeeld, zal reeds een groot verschil uitmaken.

Is de persoon eerder optimistisch, ziet hij het leven door een roze bril, dan zullen heerlijk fantastische hem bedwelmen. Deze persoon kan zich onmogelijk inbeelden dat voor hem of haar geen sprankige liefde zou zijn weggelegd op onze kleine, fijne planeet. Ook andere mensen, die een beetje tussen de opti- en de pessimisten in zitten wat betreft toekomstperspectief, houden er over deze vraag een idee op na: gaande van totale paniek tot verwarring, pogingen tot zelfstudie, en meer van dat fraais.

aan de vaderlandse universiteiten blijkt dat de kans dat liefde uitblijft, volgens de reële kansberekening becijferd, ongeveer 1 op 351.802,604 is. Niet echt reden tot paniek of zwartgalligheid dus.

Is getekend: Dhr. Raf Keus, nans

Herfst

Oh wat brengt de herfst weer mee. Blaadjes vallen in een zee naar beneden op de mensen die daar lopen te plensen met de regenpakken aan trekken zij een lange baan als zij door de modder gaan.

Ik zie ze lopen door het venster met hun regenpakken aan.

Na regen komt zonneshijn

Op dit moment zit mijn hoofd in de wolken, maar het minste draaien van de wind kan het tij doen keren en me in een diepe depressie duwen. Ik zal moeten vechten tegen de windstromingen. Ze komen meestal uit de verkeerde richting, zijn met waterdamp overladen en geven de aanleiding tot verdichting, neerslag, sneeuw en hagel. Soms valt de bliksem, gevolgd door een geweldige donderslag en door schuddingen. Iedereen blijft best uit mijn buurt. Het gevaar voor ruige vorst loert ook steeds. Zij zal alles en iedereen vernietigen. Als het in mijn gemoed weer dooit, dan ben ik weer een en al zonneshijn.

Wie durft nu nog beweren dat dit cliché is: Na regen komt zonneshijn?

Leentje

LICHT IN HET DONKER

Het is donker en ik staar naar de prachtige donk're hemel donker, duister, zwart iets dat me verwacht.

Een heel klein lichtje verlicht de aarde uit zijn gevoelens, helemaal alleen licht, zonnig, vrolijk iets dat me verwacht.

Dan kijk ik om me heen en verwonder me overal zijn kleine lichtjes vol liefde, blank en mooi iets dat me verwacht.

Op deze aarde ongelijk verdeeld is voor iedereen zo iets moois donker, licht, vol liefde iets dat me verwacht.

Annemiekke Hulst

de sleutel

Het doet pijn in mijn hartzoveel pijn dat ik moet huilen en alles uit wil schreeuwen. Maar de deur naar buiten zit op slot. Help, kan niemand mij dan helpen? Ik wil gevangen zitten, maar de sleutel van mijn hart is kapot, en ik kan niemand vinden die hem maken kan.

Als iemand mij begrijpt, maak de sleutel dan en doe de deur naar buiten open. Zodat ik vrij kan zijn en echt genieten van de wereld om mij heen. Om de lucht te voelen en de liefde te proeven. Om te praten met mensen van dichtbij en niet van ver weg achter een muur van onbreekbaar glas.

Judith Soons

Neerlands klimaat

Altijd is de zon de baas Sterker dan regen, sneeuw en dondergeraas Als dictator van de Aarde Staat hij boven 's werelds waarde verdrukt concurrentie met geweld In 't heelal speelt hij alom de held Hij verdort, verdamp, verscheurt de vrede valt regen en sneeuw plots in de rede. Zij proberen in landen als deze De zon toch ééns de les te lezen.

Dus heb respect voor ons klimaat Met de zon weet je nooit wat er komen gaat...

David Wakkie

Schaken

Dinsdagmiddag: ik schaak op school. Maar mijn dame lijkt te zeggen: 'Ik dool maar wat rond hier over dat bord en wacht tot jouw stand eens wat beter wordt.'

Dinsdagmiddag: ik sta nog steeds slecht. En ik luister naar mijn toren die zegt: 'Je zal wel verliezen, maar ik ben niet bang. Kom op nou, ik wacht al zo lang.'

Dinsdagmiddag: daar gaat weer een pion. Maar mijn loper zegt: 'Achter de wolken schijnt altijd de zon.' Ik denk: dat is waar, en ik doe weer een zet, maar weg is mijn stuk. Weer niet opgelet.

Dinsdagmiddag: ik kijk naar mijn bord en zie dat ik plotseling mat gezet word. Ik schrik en roep 'shit', maar mijn koning zegt dan: 'Ik weet dat het volgende week beter kan.'

Maaïke Luttkhuis

Leuk, zo'n kostschool

'Mag ik me even voorstellen? Sara Bouer is de naam.' Voor Nadine staat een jonge, slanke vrouw met kort blond haar. Heel anders dan Nadine zich de directrice van de kostschool had voorgesteld. Ze dacht dat ze te maken zou krijgen met een oude magere vrouw, met een grote grijze knoet en een gigantische uilebril. Ze voelt hoe haar vader haar in de rug duwt. 'Vooruit, zeg ook eens wat!' fluistert hij in haar oor. Nadine schuifelt verlegen naar voren. 'H-hallo, ik ben Nadine,' mom-

pelt ze zachtjes. Van boven aan de grote, brede eikehouten trap klinkt gegiechel. Snel kijkt Nadine naar boven. Ze ziet een paar meisjes staan, die nu verschrikt naar beneden kijken. 'Saskia Damen, kom eens hier!' roept Sara. Een meisje met lang zwart haar maakt zich los uit het groepje en komt naar beneden. 'Dit is Nadine,' zegt Sara, als Saskia beneden is. Saskia steekt haar hand naar Nadine uit. 'Ik ben Saskia Damen, zoals je waarschijnlijk al hebt gehoord,' zegt ze er met een grijns aan toe. 'Zou je Nadine haar kamer willen wijzen?' vraagt Sara. Nadine geeft haar vader een kus en belooft te zullen schrijven

Samen met Saskia loopt ze dan bekapt en bezakt naar haar kamer. 'Je slaapt met mij, Josefien en Klaartje op een kamer,' zegt Saskia, terwijl ze met een grijns naar Nadines hals kijkt. Dan staan ze voor een grote deur, waarop met zwarte cijfers 13 staat geschilderd. Saskia opent de deur en duwt Nadine naar binnen. Snel duwt ze de deur weer dicht en draait de sleutel om. Dan pas ziet Nadine de twee andere meisjes. Saskia komt grijnzend op haar af, samen met de twee anderen. Nadine ziet hun witte gezichten, lange hoektanen en bloeddorpen ogen. Vampiers...

Sophie Bakker

SMITH

25 december 1854 al werden vaak jongens overreden. Maar Smith bemoeide zich niet meer met de anderen en de koetsen liet hij aan de stommelingen over. Nee, het wachten was op een rijke heer die te voet ging, of nog op een koets stond te wachten. Plots werd er op zijn schouder geplaatst voor donkere modderpoelen, en de enkeling die zich op straat waagde verrasten met hun diepte. In een van de vele hofjes van deze stad, in deze buurt van Londen, kierde zachtjes een deur open. Een kleine gestalte sloop naar buiten en drukte zich langs de huizen de straat uit. De schim, hij droeg de naam Smith, keek schichtig om zich heen terwijl hij verder liep. Londen was gevaarlijk voor wie niet oppaste, en vooral als je geen geld had om in een veilige buurt te wonen. Hoe het ook zij, de jongen wist waar hij liep en bereikte veilig de Theems. Bij de brug waren meer jongens als hij, jongens uit dezelfde buurt, uit dezelfde bende. Smith sloot zich bij hen aan en gezamenlijk liepen ze een stuk terug. In dit gedeelte van Londen had iedere bende zijn eigen terrein en slachtoffers. De bende van Smith was de grootste en had daarom ook het centrum met alle belangrijke straten. Koetsen rolden af en aan en een rijke heer was hier snel geruïneerd,

Een oud klein mannetje met een baard pleegde zelfmoord in de open haard. Hij was erg depressief, en dat kwam door vrouwlief.

Die zei: 'Jij bent lelijk en bejaard!'

Margriet van Kampen

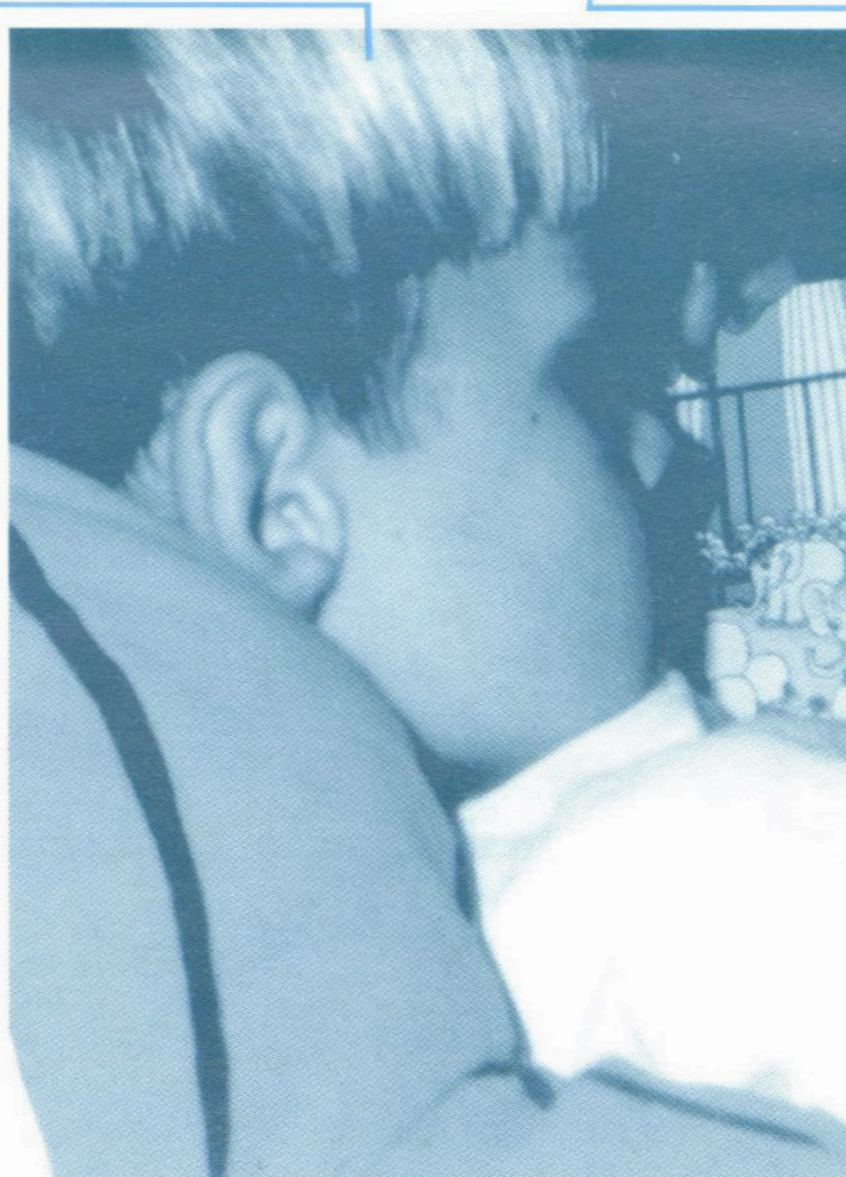
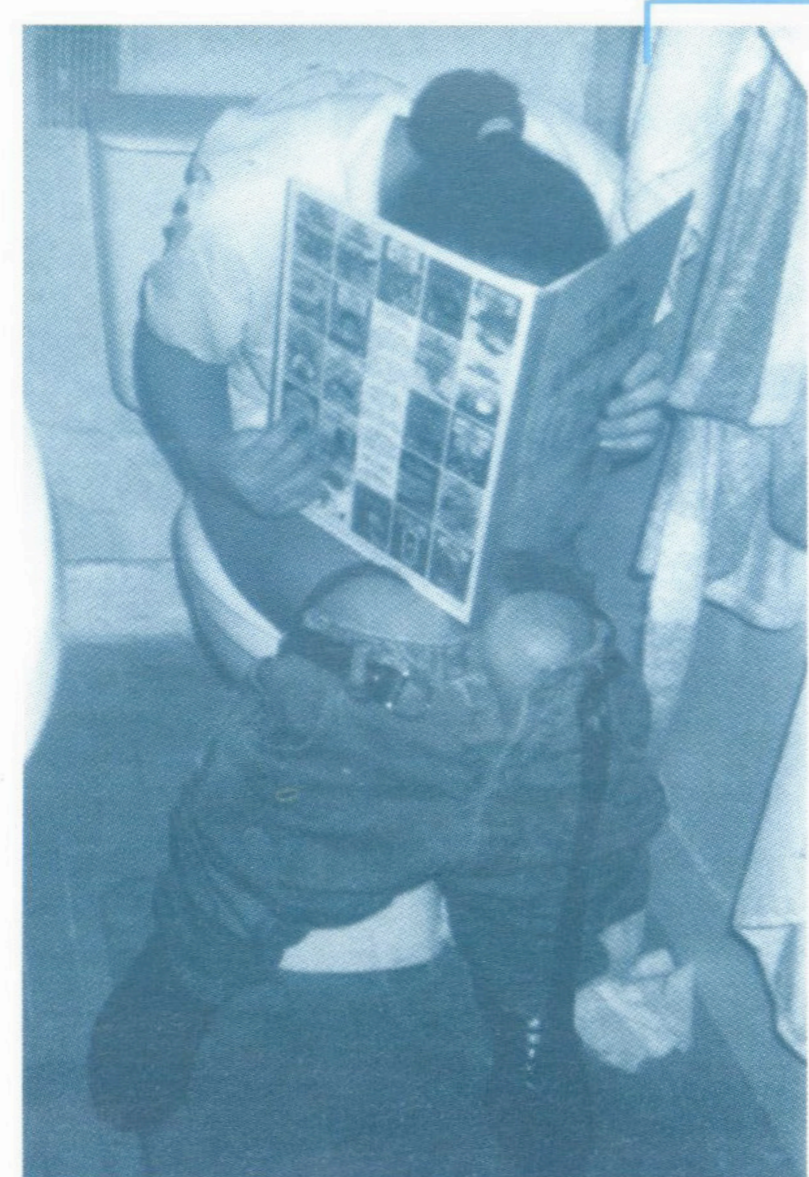
DE VOORLEESFOTOWEDSTRIJD

Jullie beginnen nu goed op gang te komen! Er komen echt prachtige foto's binnen. Ook deze keer hebben we besloten meerdere inzendingen te bekronen en inzenders te belonen met een boek. Maar nog even voor alle duidelijkheid de bedoeling en de spelregels van deze wedstrijd: Wij willen door middel van deze wedstrijd een verzameling aanleggen van gekke leesfoto's die we wellicht in de toekomst nog eens kunnen gebruiken voor een

'lezen-is-leuk-poster' of anderszins voor boekpromotie. Wij vragen jullie daar toestemming voor en gaan er behoudens tegenbericht van uit dat jullie daar geen bezwaar tegen hebben. We willen daarom ook graag de foto's bewaren! Uit de inzendingen kozen wij deze keer: 1. Deze prachtige foto van Martine v.d. Bos van haar zus Barbara. Haar onderschrift luidt: *Kan ik nu nergens rustig lezen?*

2. De foto van Chantal Betonviel - gezellig zitten lezen in een winkelwagentje tussen het kantonafval - sprak ons wel aan! Riekest, terwijl moeder de boodschappen doet. Het motto luidt: *'Wat naast mij staat lees ik over een tijdje óók als boek.'* 3. De aandoenlijke foto van Bas de Wit, van zijn broertje Pieter dat leert lezen. Bedankt Bas! Je schreef ons dat de boeken van 'De boze heks' de lievelingsboeken van je broer Pieter zijn, maar

wat is jouw lievelingsboek? Je mag er één kiezen! 4. 'Zelfs bij mijn verzorgpaard in de stal zorg ik dat ik wat te lezen hebben zal.' Dat is het motto van deze mooie paardstalleesfoto. Maar wie stuurde hem in? Op het briefje met het motto stond naam noch adres. Laat ons even weten naar wie wij *Kruistocht in spijkerbroek* moeten sturen.

Pijn

Als het bloed door je hoofd suist Je handen tot vuisten zijn gebald Je mond zich opent om te schreeuwen Dan voel je woede

Als je je hart in je borst voelt kloppen Alles te dicht bij komt - je kunt niet meer weg Je middelpunt bent van een te kleine wereld Dan voel je angst

Als je ogen branden Je keel dicht zit - je kan niet praten Je hart krimpt tot een gekneusde bal Dan voel je verdriet

Als je woede voelt Als je angst voelt Als je verdriet voelt

Dan voel je pijn

Serinde van Jijk

De winnaars van het zetduivel'tje zijn:
Suzanne..., F.D. Rooseveltstraat 19, 9728 RV te Groningen en
Nathan Smans, Eendenlaan 9, B 2540 te Hove.
 Een Zetduivel'tje is een tekstfout. Vroeger werden boeken met lood gezet. Tekst werd geduldig opgebouwd uit allemaal kleine loden letterstempeltjes. En als de tekst klaar was en gedrukt werd, dan moesten die loden lettertjes erna wel weer terug in de letterbak. En nu kwam het Zetduivel'tje om de hoek kijken en zorgde ervoor dat een aantal van die kleine letters in de verkeerde bak kwamen zodat de volgende keer dat ze gebruikt werden...

Later heette dit een typefout of drukfout maar tegenwoordig is er de computer die de schuld krijgt van onoplettendheid van de redactie, de typist of de zetter. In die letterbak zit trouwens ook een hokje waar de letters ingaan die beschadigd waren, en dat hokje heet de Hel...

OP BEZOEK BIJ LEMNISCAAT
 Op een middag hadden wij (Corrien en Aletta) niets te doen. Toen kwamen we op het idee een brief aan Lemniscaat te schrijven, en te vragen of we een keer mochten komen kijken en dan de redactieleden interviewen. Na een paar weken (we waren de brief allang weer vergeten) kregen we te horen dat we naar Rotterdam mochten komen! Woensdag 27 september kwamen we in Rotterdam aan. Toen we binnenkwamen kregen we eerst een kleine rondleiding door de uitgeverij.

Brieven
 Hoi Lemniscaat, Ik heb vanaf mijn elfde verhalen en gedichten geschreven. Ik ben nu zeventien en laatst voordat ik op vakantie ging kwam er weer een verhaaltje bij me op. Ik wil graag jullie mening horen over hoe mijn vorm van schrijven is. Ik wil later graag schrijfster worden. Ik hoop dat jullie goede tips voor me hebben.

Hyun Young Rensman

De ADOLESCENT in Ed

Heb je ooit al eens een literaire duizendpoot ontmoet? Ed Franck is er zo één. Hij schrijft prentenboeken, kleuterboeken, kinderboeken, volwassenenboeken en, wat ons interesseert, jongerenromans. In het boekenleven leeft hij zich uit. Hij beheerst het en geeft het vorm door het te bevolken met mensen die hij zelf kan creëren. Ons interesseert het hoe Ed Franck denkt over zichzelf als adolescent, over de adolescenten van nu en over zijn adolescentenromans.

Ed Franck over zichzelf als adolescent
 'Ik was een vrijgevochten vogel, wat niet zo moeilijk is als je opgroeit in een gezin met dertien kinderen. Ik vond dat schitterend: ik kon doen en laten wat ik wilde. Ook was ik nogal tegendraads. Regelmatig had ik ruzie met leerkrachten. Ik was allergisch voor gezag en autoriteit.'

Ed Franck over zijn adolescentenromans
 Geen oppervlakkig gezeur! 'Mijn jongerenromans gaan over het leven, over de kern van het in-de-wereld-staan, namelijk het wezenlijk in de knel zitten. Ik schrijf niet zomaar verhaaltjes, ik zeur niet over een bepaald probleem. In mijn boeken vertolk ik hoe ik het leven zie. Natuurlijk is een boek geen zuivere weergave van het leven, maar

mijzelf als adolescent. Schrijven voor jongeren verschilt bijna niet van schrijven voor volwassenen. Ik pas enkel de vorm aan wanneer ik voor jongeren schrijf. Ik gebruik minder vormexperimenten en een minder zware psychologie.'

Geen doorsnee-adolescent!
 'Ik schilder altijd het portret van een zestienjarige jongen die door het leven wordt gempt en gewond. Die jongen mag in mijn boek niet in een hoekje blijven zitten, maar moet het leven bij de strot nemen en weigeren zich te laten onderspitten. De boodschap is: trek je ruggegraat recht!'

Schrijven is voor Ed Franck een levensnoodzaak geworden. Vroeger was schrijven voor hem iets van dezelfde orde als diepzeeduiken. Nu wordt hij gekweld door een drang om iets onder woorden te brengen. Bij het schrijven vindt hij troost (geen hulp). Het is een soort drug: als hij niet schrijft, wordt hij zenuwachtig. Maar het is geen pretje om te schrijven. Het is een opgave waartoe hij zichzelf steeds weer moet dwingen. Blijkbaar trekt Ed Franck ook bij het schrijven zijn ruggegraat recht!

Geen observatie van adolescent!
 'Ik schrijf vanuit mezelf. Ik observeer geen adolescenten om over hen te schrijven. Wie alleen dat doet, gaat de lezers wellicht vlug vervelen. Ik daal af naar

Leentje

Nadat iedereen er was werden we voorgesteld aan de redactieleden. Dat waren er negen. Toen begon de vergadering. Die ging allereerst over de kranten van de Middeleeuwen. Daarna over de kranten die daarna zouden komen. Er werd besproken wat voor thema's de kranten krijgen, daarna waar je bij een bepaald thema allemaal over kan schrijven. Er werd ook een nieuw omslag getoond, van het boek *Gevangenis met een open deur* van Jan Terlouw. De vergadering duurde ongeveer twee uur. Na de vergadering hielden we het interview met de redactieleden. We vroegen hoe de Lemniscaatkrant was ontstaan. De vader

van Jean Christophe had de uitgeverij al opgericht, en Jean Christophe zelf maakte daar later nog een krant bij. Ook vroegen we hoe ze in de redactie gekomen waren. De meesten hadden een brief geschreven. Toen het interview afgelopen was, gingen we naar de kelder. Daar waren kasten vol met boeken, posters, en nog veel meer! We kregen allebei een tas met posters, informatie over schrijven en Lemniscaat, en zes boeken! Om half negen gingen we weer naar huis. Het was echt hartstikke leuk, en als het kan blijven we voor altijd lid van de Lemniscaatclub!!!

Aletta André en Corrien v.d. Berg

daar een beetje terughoudend in. Wij willen niet graag de leraar Nederlands uithangen die het allemaal beter weet. Ons 'Podium voor eigen werk' is een rubriek waarvoor iedereen kan insturen, en we proberen een zo breed mogelijk aanbod van bijdragen een kans te geven.

Tips voor het schrijven van een verhaal: schrijf over iets wat niet te ver weg is. Goede schrijvers verwerken de dingen die ze zelf meemaken in hun verhalen. Schrijf over iets wat je echt fascineert, wat je werkelijk raakt. Als je nog meer tips wilt hebben: kijk eens in het Schrijversboek!

Naschrift redactie Beste Hyun, bedankt voor je brief en je verhaal 'Als ik eens kon toveren'. Het is helaas te lang om te plaatsen in de krant. Je vraagt ons om onze mening, maar wij zijn

Jacqueline Cieremans
Naschrift redactie, Beste Jacqueline, we hebben dit ook al eens van anderen gehoord. De beste oplossing is te vragen of die boekhandelaar ons even opbelt. We kunnen dan uitleggen hoe het in elkaar zit.

Aangeboden

Broer, echt antiek en behaard als een Neanderthaler. Leef van water en brood. Onbeschrijfelijk karakter. Sja in persoon. Gelieve telefonisch contact op te nemen. Myriam D'Hondt, Brugge, België.

Gratis af te halen!
 Doorgedraaide vader, 40 jaar. Zit op tennis en denkt dat hij Richard Krajicek is. Poetst graag tanden en houdt daar hele toespraken over. Tijdelijk met gratis tandenborstel en tube tandpasta. Eline Rosbeek

IN
 HET VOLGENDE NUMMER:
 - een gesprek met Thea Beckman over haar nieuwe boek
 - veel over wonen, huizen, maar ook over hoe het is als je geen woning hebt, of alleen maar een kartonnen doos
 - een tipje van de sluier: de nieuwe boeken van Lieneke Dijkzeul en Simone van der Vlugt

Redactie
 Vellah Bogle, Lysbeth Helsen, Lotje Mariën, Sylvie Dumont, Barbara Sterk, Leentje Verboven, Joost van Kleef, Jorinde Klungers, Marjolein Sterk, Anne-Marie Mellegers, Marleen van Vuuren, Jean Chr. Boele

Vormgeving & Opmaak
 Maarten Tromp, Drome Design Utrecht

Druk
 Ten Brink Meppel

Redactie adres: Postbus 4428, 3006 AK Rotterdam

Pubbers bijlage NET EVEN ANDERS

ADRIAAN MOLE

Sue Townsend
 Adriaan Mole is een echte topper. Hij zit midden in de puberteit en heeft het erg moeilijk mee. Lichaamsdelen die opeens gaan bewegen, puistjes die elke dag weer de kop opsteken, en ook nog verliefd! Niemand die snapt wat er in hem omgaat, vooral zijn ouders niet. Zijn slonzige moeder zet hem alleen maar ongezonde voeding voor, en zijn werkloze vader kan hem, een intellectueel, niet begrijpen. Boeken vol rampen, echte Adriaan Mole rampen! Er zijn vier Adriaan Mole boeken, en ze zijn allemaal even geestig. *Van de Groei pijnen* tot de *Junglejaren*, je blijft lachen om de aparte Adriaan. De schrijfster van de (dag)boeken is de Engelse Sue Townsend.

Beste Lemniscaatclub,
 Het doet pijn maar na 6 jaar lidmaatschap zeg ik dan toch maar op. Tsja... er komt een tijd dat je losgerukt wordt uit de kinderboekwereld, omdat je plotseling 'literatuur' moet lezen. Lemniscaatclub, bedankt voor jullie fantastische blad, en ga gewoon door!

Augurken met slagroom
 Anne-Marie

Stel je voor: je dagboek wordt gepubliceerd. Dit is een droom voor vele jongeren. En die droom wordt voor Stéphanie waar. Zij wordt auteur van *Augurken met slagroom*. Stéphanie heeft het thuis heel moeilijk. Ze is de enige dochter van een steenrijk echtpaar dat in een huwelijks crisis is beland. Stéphanie beschrijft haar ouders vol afgrijzen en ironie. Ze zijn waarachtige monsters, die zich helemaal niet bekommeren om haar. Stéphanie schrijft gewoon op wat ze denkt, voelt en ziet. Ze beschrijft alles pijnlijk eerlijk, met heel wat zelfspot. Een volwassen auteur zou waarschijnlijk meer genuanceerd hebben. Ook op school voelt ze zich eenzaam. Binnen haar vriendin-

nenkringetje wordt er alleen over jongens gepraat en is iedereen, behalve Stéphanie, al ongesteld. Ze heeft slechts twee min of meer begripvolle vrienden. De ene is haar kat Garfunkel, de andere een intelligente jongen, gekluisterd aan een rolstoel. Stéphanie noteert haar verdriet en frustraties in haar dagboek en maakt lijstjes. Bij het maken van lijstjes ontdekt ze dingen die ze niet meteen in de gaten heeft. Ze heeft verschillende lijstjes. Meisjes Die Het Al Zijn, Momenten Dat Ik Me Niet Al Te Rot Voel, Dingen Die Je Nooit Of Te Nimmer Mag Doen, Alles Wat Ze Doet Om Aandacht Te Krijgen, Mensen Of Plaatsen Waar Ik Heen Kan Als Ik Wegloop, Alles Wat Je Niet Moet Doen Om Met Succes Weg Te Lopen. Weet je hoe het verhaal eindigt? Moeder en dochter eten nu taarten met slagroom!

Leentje

Op school vinden ze het maar stom dat Silvia (17) en Mariël (14) Mijsters uit Raalte helemaal fan zijn van Take That ofwel TT, maar ook hun ouders doen sinds kort aan de gekte mee. In het vervolg gaan ze dus met z'n vieren naar hun concerten. Take That, de overbekende band uit Manchester, doet het goed, vooral in hun eigen Engeland, maar ook wel in Nederland. Ze bestaan al weer 5 jaar. Wie kent ze niet, de boys van 'Babe', 'Everything changes' en 'Never forget? Ze produceren de meest zoete zwijmeliedjes, op concerten vergezeld door een wervelende dans- en verkleedpartij. Nee, Silvia vindt het niet erg dat Robbie uit de band is gegaan. 'Hij paste niet echt bij TT. De anderen vond hij softies. Ze zeggen dat hij onhandelbaar werd en door alle stress van het succes aan de drugs is gegaan.' Gary Barlow, die de liedjes zelf schrijft en ze ook zingt, is de favoriet van Mariël, die nu een half jaar fan is. 'Eigenlijk wilde ik al helemaal niet meer mee naar het concert, maar toen ze zo uit de grond omhoog kwamen - ik kan niet uitleggen hoe dat was, je moet het gewoon meemaken! - was ik meteen verkocht. Sinds dat concert in Ahoy' in Rotterdam ben ik fan, vooral van Gary.' Ze laat één van de vele posters aan mij zien. 'Nu zijn haar wat langer is, is hij nog veel knapper,' vindt ze. Silvia's favoriete TT-er veranderde al een paar keer, maar zij is ook al 3 jaar fan. Eerst was het Mark, want hij is het liefst. Altijd denkt hij aan anderen, de fans en de bandleden. Hij is heel sociaal. Daarna volgde

Puberteit

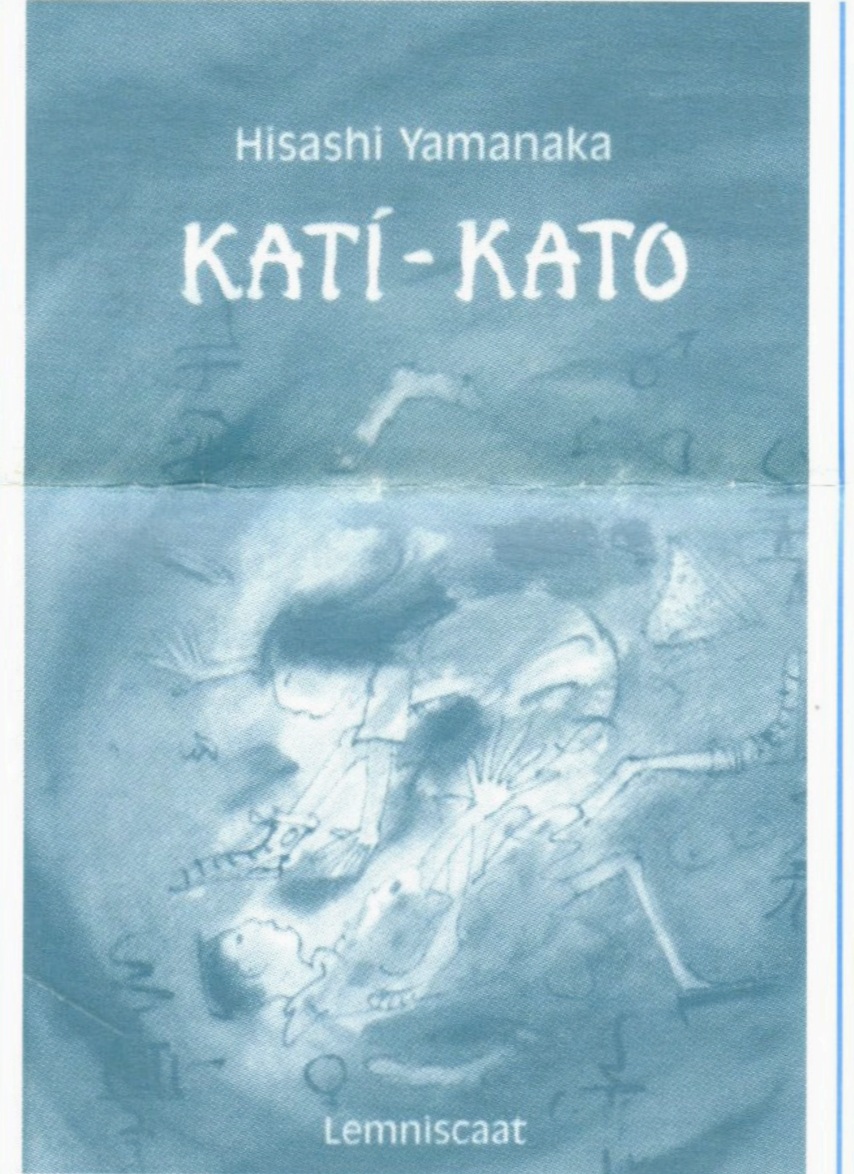
Als hormonen plots niet meer weten waar te kruipen. Als al die lichaamsdelen zulke reuzenproporties aannemen en die ene pukkel er net te veel aan is. Je eerste sigaretje gerookt. Kalverliefde aan de lopende band (maar je moeder mag het niet weten). De jongens om het stoerst. De meisjes giechelend op de hoek van de straat.

Ja, dan ben je in die zaaaaaalgige puberteit. Thomas

Kati-Kato
 Ken je iemand uit je klas die steeds maar tegen je doet? Ja? Wel, hou die iemand even in gedachten en stel je even voor dat je ruzie hebt, en na die ruzie zit jij, je eigenste ik, in het lichaam van die ander. Plots moet je in die ander zijn bed slapen, die ander haar ouders een nachtzoen geven, die ander zijn kleren aandoen. Je moet beleefd en braaf zijn, zeker niet ravotten, en altijd goed je les leren - net al die dingen doen die je niet graag doet, en die je zeker niet gewoon was. Jij doet natuurlijk de verkeerde dingen en dat leidt tot dolkomische situaties. Wel, dit overkomt Kati en Kato in het gelijknamige boek van Yamanaka! Liefhebbers van zulke knotsgekke verhalen moeten dit boekje beslist lezen.

Lysbet

Sylvie

Pubbers door de Ouwen heen

Heb je je altijd al afgevraagd hoe je oma haar schooltijd heeft doorgebracht? Of de kinderen in haar tijd ook speelden en spiekten, en in de pauzes tonnen flipflops wegwerkten bij een ongezond colaatje in plaats van de volkorenboterhammen van hun mams? Dan kan je het beste *Schooldiyllen* van Top Naeff maar eens lezen, over de belevenissen van vijf puberale meisjes die leefden omstreeks negentienhonderd. Als je de chips even vervangt door taartjes en de cola door slothen thee, zul je zien dat het eigenlijk niet eens zoveel verschilde met onze tijd. Ook aan het begin van deze eeuw schreven ze sommigen over, alleen werd het toen nog als een grote misdaad gezien. En logeren bij je Oom Piet en Tante Miet klinkt natuurlijk ook niet erg opwindend, maar Top Naeff weet het zo aanstekelijk te vertellen, dat het ineens de gewenste zaak van de wereld lijkt. Het boek gaat vooral over de vriendschap van de schoolvriendinnen, over hun plezierige problemen (hoe krijg ik die knappe luitenant zover dat hij zich met mij wil verloveren?) en onderlinge strijd. De vrolijke ondertoon houdt het bijna het hele boek vol, maar op een gegeven moment kom je erachter dat ook verdriet een rol kan spelen in je gelukkige schooltijd. Dat je niet alleen maar hoeft te lachen om nuffige meisjes en blozende broers, maar dat een onverwachte gebeurtenis soms alles kan verstoren...

in het Archeon
 Zijn er pubers in Archeon? Archeon is het prehistorische park bij Alphen aan den Rijn in Nederland. Daar kun je bewoners zien van hutjes uit de late steentijd die met een vuursteenmesje een bokkepoetje zitten te fileren, en bewoners uit de midden-steentijd die een rituele dans opvoeren voor zij op jacht gaan, vergezeld van een wonderlijk gezang en woeste kreten. Daar kun je kleine kinderen in berevelletjes zien rondlopen. Maar pubers? Pukkelkoppen die zich met hun gitaartjes van pitriet een beetje unplugged aan het amuseren zijn? Nergens te zien! We hebben ons een rotje gezocht. In donkere hutjes, achter struiques, tussen het hooi... Misschien waren ze toen nog niet uitgevonden? We wilden het vragen aan Christo Motz, onze dynamische, net afgezwaaide redacteur die daar nu alle dagen (in de zomer) werkt. (In de winter gaat de ene helft van de staf op wintersport en de andere helft naar de Canarische eilanden, 'om af te kicken'.) Maar Christo vond we niet. Wellicht kan hij ons in de volgende krant iets over 'jeugdpuistjes in de midden-steentijd' vertellen.

VRUW GEDOOD BIJ ONGELUK
Mevrouw Maureen Chalmers (63) werd woensdagavond aangereden, toen zij op een stille weg vlakbij haar huis in Blackston uit haar auto stapte. Zij was op slag dood. Haar lichaam werd gevonden naast een verlaten motorfiets die eerder die avond werd gestolen voor het café 'De groene man' in het westelijk deel van de stad.

Nigel Hinton Vluchten kan niet meer

Het zal je maar gebeuren dat een ritje op een 'geleende' motor aanleiding is tot dit bericht in de krant. Wanneer de 15-jarige Peter, na een saai dag op school, 's avonds besluit een ommetje te maken, ziet hij een motorrijder van zijn machine stappen en een café binnengaan. De motor draait nog. Nieuwsgierig bekijkt Peter de motor. Hij gaat erop zitten. Dan wil hij maar één ding: wegrijden. Rijdende op de motor bedenkt Peter dat hij zich nog nooit zo goed heeft gevoeld als nu, op dit moment. Wanneer hij zich, op weg naar huis, afvraagt waar hij de motor moet achterlaten, schrikt hij van een lichte dat aangaat in een langs de kant van de weg geparkeerde auto. Het portier gaat open en iemand stapt uit. In paniek geeft Peter een ruk aan het stuur en remt af, en valt achterover terwijl de motor onder hem vandaan schuift. Peter is bewusteloos wanneer de motor verder over de weg doorschiet en de bestuurder van de auto tegen het portier aan slaat, met het hoofd naar de grond valt en met de nek langs de uitlaat gesleurd wordt. Wanneer Peter bijkomt ziet hij een dode vrouw half over de motor, half onder de auto liggen. Even daarna komt er een auto aan. Peter vlucht. Heeft iemand hem gezien? Heeft hij sporen achtergelaten? Zullen ze denken dat hij er iets mee te maken heeft? Hij wil graag met iemand over het ongeluk praten, maar hij durft niet, uit angst dat de mensen, die hem toch al anders zien dan hij is, hem niet meer aardig zullen vinden. Nu zeker denkt hij dat hij bij zijn ouders geen gehoor zal vinden. Hij voelt zich ongelukkig en gaat een vreselijke tijd tegemoet.

Marleen

Joost van Kleef

Iva Procházková Hoepel op!

Al verging de wereld. Dan nog kon het Fabian niets schelen. Al stond het hele dorp in brand, al overleed de koningin, al werden er overall gratis ijsjes uitgedeeld, dan nog zou hij geen krimp geven. Fabian is namelijk boos. Heel erg boos. Boos op iedereen, boos op de hele wereld. Maar vooral boos op Alex. Nota bene zijn beste vriendje! En nu zit-ie op een rots. Ver weg van iedereen. En vooral Alex. Die kan helemaal de pot op. Hij blijft zitten, boven op de punt van de rots. Maar het begint wel wat koud te worden en de lucht wordt grijzer. Bovendien krijgt hij ook nog kramp in zijn been. Rot-wereld.

Hoepel op! is geschreven door een schrijfster met een heel moeilijke naam: Iva Procházková (ik ben blij dat ik het niet hoeft uit te spreken, maar gewoon kan opschrijven). Door haar politieke activiteiten werd haar werk in haar land geweerd. Ze emigreerde naar Oostenrijk, waar ze nu een bekend schrijfster is. Hoepel op! is haar eerste in het Nederlands vertaalde kinderboek en zeker niet bedoeld voor pubers, hoewel die het natuurlijk wel kunnen voorlezen aan hun kleinere broertje of zusje.

Suzanne Fisher

Staples Shabanu

Uitgehuwelijkt worden? Heel gewoon?! Het is geen ramp wanneer je vaders plannen overeenstemmen met die van jou, maar wat als dat nou eens niet zo is? Shabanu is een 11-jarig meisje dat, samen met haar ouders en haar zusje Phulan, in de Cholistan-woestijn op de grens van India en Pakistan woont. Ze vormen samen met grootvader, tante en haar twee zoontjes een nomadenfamilie, een volk van de wind. Ze verdienen hun geld met het fokken van kamelen, waarop ze rondtrekken. Shabanu en Phulan krijgen een traditionele islamitische opvoeding. Dit betekent dat hun toekomst door Dadi, hun vader, wordt bepaald. Shabanu heeft het daar erg moeilijk mee. Haar oudere zus Phulan gaat binnenkort met hun neef Hamir trouwen en bij de volgende regens zal Shabanu zelf uitgehuwelijkt worden aan zijn jongere broer Murad. Door omstandigheden kan Phulans huwelijk niet doorgaan en Phulan trouwt met Murad. Om de familie-erf hoog te houden wordt Shabanu haastig aan de broer van een rijke grootgrondbezitter gekoppeld. Shabanu verzet zich, maar ze moet haar eigen verlangens afwegen tegen de verplichtingen van haar familie. Is dit het leven dat ze zelf wil?

Marleen

Sylvie

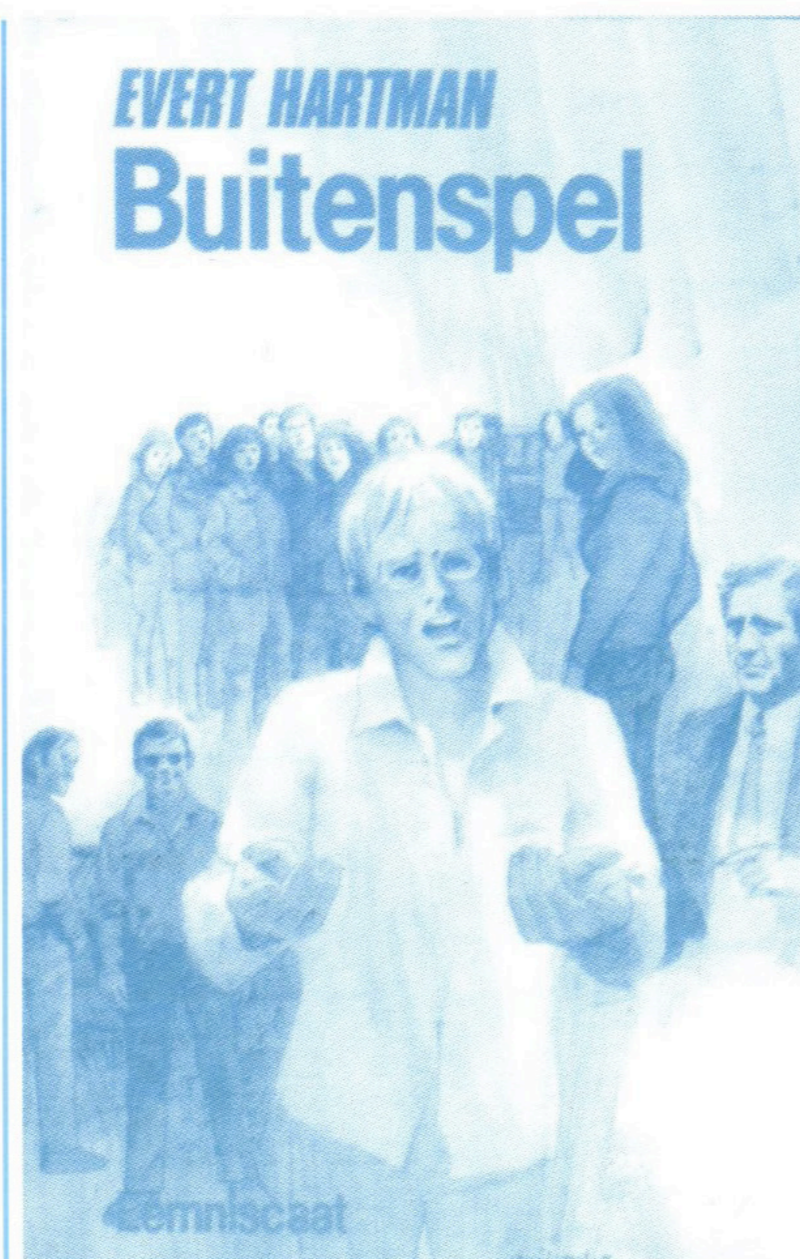
BOEKEN

[auteur:]

Jonathan, wat zag je in die zomernacht?

Een golf van ontzetting ging door de menigte kinderen. Er klonk gefluister en opgewonden kreten. Jonathan verroerde zich niet en voelde geen enkele verbazing over de mededeling. Een 15-jarige jongen op een kostschool die zijn wiskundenaar ziet als een god, maar tegelijkertijd als een belangrijke verdachte van een moord, is opeens heel onzeker. Alles vertellen aan de politie of gewoon zwijgen? Veel vragen en antwoorden paseren je in het boek. Een verhaal waarin iemand ontdekt. Een verhaal dat jij moet gaan ontdekken en helemaal moet lezen, om de oplossing van dit schijnbare mysterie te ontdekken.

Marjolein

Evert Hartman Buitenspel

Iedereen vindt Floris Kooyma een eigenwijs buitenbeentje: de kinderen op school, zijn familie en zijn enige vriend Arjen. Alleen Floris zelf eigenlijk niet. In plaats van mee te praten met zijn klasgenoten, praat hij liever tegen zichzelf voor de spiegel, want zijn grootste wens is toneelspeler worden. Door jullie enthousiast staan te springen bij die baan. Toch neemt Jany, de 17-jarige hoofdpersoon van het boek De Tolbrug, de baan aan. Sterker nog, hij neemt het baangetje met plezier aan. Maar dat doet hij niet zomaar. Jany wil namelijk rust. Hij trekt zich uit de wereld terug om helderheid te krijgen over wie hij is en wat hij nou precies met zijn leven wil doen. Voor het eerst is hij helemaal alleen. Nu krijg je misschien een Hector Malot-gevoel, maar De Tolbrug is absoluut geen Alleen op de wereld. Het is een boek over een jongen die op weg is naar volwassenheid (klinkt oubollig, is het niet). Jany probeert zelf het leven uit en zoekt zijn karakter. Het vierde boek van Aidan Chambers gaat specifiek over de liefde die wij vriendschap noemen, en over de prijs van het volwassen worden (aldus de omslag). En dat dat zich uit in zo'n mooi boek had zelfs ik niet gedacht.

Joost van Kleef

PPROR

Splèt!

Voor de spiegel

Hoera, blijbij! Dit was een dag uit duizenden, die maakte ik maar eens in de vijf jaar mee! Mijn humeur kon niet meer stuk, en ik had zin om op deze vroege morgen vol frisse moed uit mijn bedje te springen! Dus ik sprong uit mijn bed, kroop er weer in om er uit pure vreugde nog eens uit te kunnen springen en plantte mijn voeten stevig op de steenkoude stenen vloer. Laat ze maar komen, vandaag was ik onverwoestbaar! Ik lachte mijn knuffelberen één voor één toe en liep toen met stijf dichtgeknepen ogen naar de spiegel toe. Ik zou mezelf eens trakteren op een heuse echte goeiemorgengrijs! Hier moest dat ding ergens hangen, mikte ik, en deed vol blijde verwachting mijn ogen open.

En deed ze weer dicht. Want daar!! Dodelijk verlamd en afgrijselijk geschrokken staarde ik ernaar. Daar! Het... het ding! Het was GROOT! En rood! Met geel, en geel, en nog meer geel! Het kwam op me af, leek me vanaf de spiegel te bespringen! Een slijmerig, kraterig, vurig iets, dat zeurderig en geniepig op mijn neus zat vastgeplakt. Groter en groter werd het, het leek uit te groeien tot een enorm gevaarte, het gaapte me aan als een blind oog. Die ongeloflijk vies-gore, etterende... PUIST!

Naar adem happend staarde ik terug, zag ondertussen mijn hele leven aan me voorbij trekken. Glurende mensen op straat. Lachende kinderen. Geen enkele jongen die mij nog zag staan. Hoe zou ik ooit nog serieus worden genomen met zo'n aardbei op mijn neus? Als ik aan kwam lopen, zagen ze eerst dat afschuwelijke gezwel en vijf minuten later pas mijzelf! Neejjjj! Dit vroeg om maatregelen. Harde maatregelen. Zo agressief als een mitrailleur plaatste ik twee vingers om dat joekel van een ding, kneep eens flink en... Splash! Een dikke, gele brij droop over mijn spiegel naar beneden. Het glas sloeg meteen groen uit en werd half-aangevreten door de drab. Even later viel het in splinterjes uiteen. Mooi zo, nu hoefde ik tenminste niet te zien hoe er morgen weer een nieuwe kolonie puisten was ontstaan. Maar mijn humeur... eh, ja, dat was voor de rest van de dag toch weer verpuist... eh, verpest.

Sylvie

Voor de spiegel

Vanavond een klassefeest. Terwijl ik aan het prakkizeren was wat ik aan zou trekken, ging ik voor de spiegel staan om me op te maken. Toen ik opkeek, kreeg ik de schrik van m'n leven. Een enorme puist was verschenen op het puntje van mijn neus. Wanhopig smeed ik alles uit de kast, in mijzelf smekend dat ik ergens nog een middelje tegen de vrees van de jeugd had liggen. Helaas, ik kon niets vinden. Even overwoog ik om naar de burenen te gaan om te vragen of zij iets hadden, maar de gedachte aan die vreselijke puist weerhield me daarvan. Wat nu? Zou ik eenvoudigweg niet naar het feest gaan, of verschijnen met mijn jeugdpuist? Langzaam draaide ik me van de spiegel weg om een vriendin te bellen voor advies...

Jorinde

Een nieuw vriendje

Centimeter voor centimeter schoof pa het gordijn opzij. Over zijn schouder gluurde zijn vrouw mee, terwijl ze tegelijkertijd deed alsof ze alleen even keek of het regende. Plotseling sprong pa op, knalde tegen ma aan, die gelijk een kaakfractuur had, en jubelde: 'Daar komt hij!' Hij plette zijn neus tegen de ruit - ma liep naar de koelkast voor ijsblokjes voor haar kaak - en bestudeerde uitgebreid de figuur die aan kwam lopen. Wat zou het deze keer zijn? Weer zo'n hardrocker die met zijn kisten de pasgeboende tafel bederft? Een uitgestrekte gladjakker met sportwagen en zijn vaders creditcard? Verlegen jochie met lief grijsje en vertederend blauwe ogen? Geiteharensokkensandaal? De arrogante lomperd van de vorige keer die opmerkte dat er een vlek op het behang zat? Een skinhead die bedacht dat pa's dochter best nog vijf gaatjes erbij kon laten schieten in haar oren? Als het maar niet weer zo'n trainingspakkenfiguur was die met zijn Nikes aan sloep...

Voetstappen in de schemering deden pa zowat uit zijn vel springen van de spanning, en nadat de jongen zijn hand in de richting van de bel bewoog, bratte pa zich op de deurknop, gooide de deur open en begon te staren. En te staren... Met een nogal ongemakkelijk gevoel keek de jongen naar de man op pantoffels, die de deuropening versperde met zijn nieuwsgierige blikken. 'Pa voelde de ogen dwars door hem heen gaan - ze brandden door zijn jas en taal, op zoek naar fouten in zijn karakter en een grote neus of schele ogen. Vervolgens gingen de ogen naar zijn broekzak - had hij een portemonnee die dik genoeg was om het meisje rode rozen te geven? Waren zijn nagels schoon, zijn nek gewassen, deed hij een goede opleiding, wat had zijn vader voor baan, stofte zijn moeder de meubels wel goed af? De pupillen van de man vernaauwden zich toen ze op de schoenen van de jongen gericht waren. De blikken van pa boorden door de sokken heen, en de jongen liep rood aan van angst. Hij voelde zich als een stuk biefstuk dat door de slager gekeurd en in stukken gehakt werd. Moeilijk sliktte hij, probeerde de keuring te doorstaan, maar toen de ogen van de man bleven steken bij de losgeraakte naad van zijn spijkerbroek, werd het hem allemaal te veel en hij rende als een gestoordeling het tuinpad weer af, sprong op zijn fiets en scheurde weg, de donkere avond in.

'Pa, waar blijven jullie?' Een meisjesstem stakte toen ze de lege plek op de stoep zag, waar eerst haar nieuwe vriendje had gestaan. 'Waar is hij? Wat heb je gezegd?' 'Helemaal niks,' bromde pa. 'Het is gewoon een schijtluis, dat is het. Maar goed dat hij weg is, dat was geen vriendje voor je geweest, zo'n slappanus.' En hij smeed de deur dicht.

Sylvie

Het geglinster doet pijn aan mijn ogen. In de spiegel straalt mijn ijzere gebit me toe. Mijn broer roept telkens: 'Beugelbek, ijzervreter, staalbek, kun je er iets aan hangen?' Als dit... dit... marteltuig eruit is neem ik hem mee naar huis en ram hem persoonlijk in zijn strot. De etterbak. Ik sluit mijn mond. Een straalte kwijl loopt langs mijn kin en mijn nek, mijn trui binnen. Mijn lippen lijken wel de spiegel te raken, zo bollen ze naar voren. Zal ik ooit weer vrij kunnen lachen? Ik zal bid-den tot mijn beschermengel voor hulp!!!

[van wie? Marjolein?]

Voor de spiegel..

Mijn haar knalrood geverfd. Ik vertel iedereen dat het de nieuwste trend is. Mezelf meteen een nieuwe outfit aangesmeerd. Zwart, geel en rood. Ik knal de klas in. Mijn gezicht vol zwarte stippen, rode vlekken en hier en daar wat geel. Vol bewondering word ik nagekeken. 'Dat ze dat durft aan te trekken!' hoor ik fluisteren. Ja, ik moet toch wat doen om mijn puisten en meeëters te camoufleren!

Jorinde

Voor de spiegel

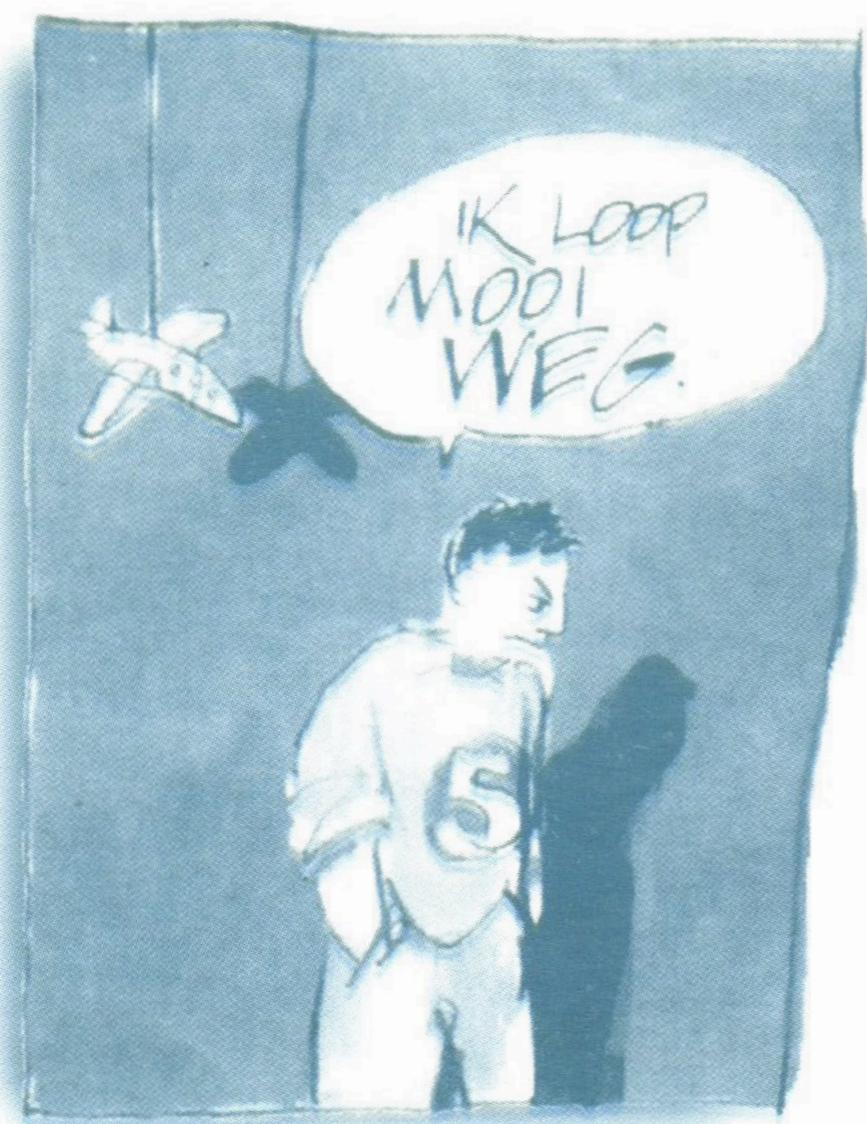
Daar hangt hij dan, de spiegel 'k durf er haast niet in te kijken. Er staat nog steeds, al van gisteren, midden op mijn gezicht, een puist! Net nu ik mijn eerste afspraak heb. HELP!

Lysbet

Voor de spiegel...

Je kunt zeggen wat je wilt, maar jeugdige ben ik wel. Mijn gezicht, voor zover je dat nog kunt zien, zit namelijk onder de jeugdpuistjes. Laat dat -jes trouwens maar weg, want een rotte tomaat is niets vergeleken met mijn koningspuist die dagelijks een showtje op mijn neus weggeeft. Elke dag sta ik een uur eerder op om de veldslag met mijn puisten aan te gaan. Clearasil, Jif, verfbijb, homeopathische kruidenmixen van Klazien, stralingskaartjes van Jomanda, duizend-dingen-doekjes, het helpt allemaal niets. M'n puisten lachen er gewoon om en planten zich vrolijk voort. Er vindt een ware orgie plaats op mijn wangen. Een geboortecijfer dat zelfs in Afrika niet voorkomt! Van anticonceptie hebben ze ook nog nooit gehoord. Het is gewoon een hopeloze situatie. Ze zouden 'ns wat strenger moeten optreden tegen puisten. Daar moet de politie eens wat aan doen. Proces-verbaal, lange celstraf, dat biedt perspectief. Dood aan de puisten. Elimineren die handel. Binnenkort moet ik me ook nog gaan scheren. Dat moesten ze ook eens gaan verbieden, die stoppels. In Nederland kan alles maar. Ik denk dat ik maar ga emigreren naar een puistonvriendelijk land. Ik ben heus geen racist, puisten hebben ook rechten, alleen niet op mijn gezicht!

Joost van Kleef

LIEVE ANNE-MARIE

Dit artikel gaat over

Pamela Anderson

Je kunt geen tijdschrift, krant of magazine meer lezen of haar borsten prijken op de cover. Je kunt geen televisie meer kijken of je kijkt rechtstreeks in haar decolleté. Je kunt geen man meer spreken of Pamela Anderson komt ter sprake. Als je aan meisjes van 4 vraagt: 'Wat wil jij later worden?' antwoorden ze: 'Pamela Anderson'. Als je aan jochies van 6 vraagt: 'Met wie ga jij later trouwen?' krijg je als antwoord: 'Pamela Anderson'. Het is Pamela voor en Pamela na, het is Pamela hier en Pamela daar. De Amerikaanse siliconenbom is overal en ik word er helemaal gek van. Helemaal gek. Ik moet Pamela niet, Anderson al helemaal niet en haar siliconenborsten kan ik helemaal missen als kiespijn. Ik wil geen Pamela Anderson-poster, ik wil geen Pamela Anderson-ansichtkaart en ik hoef geen Pamela Anderson-beddekovertrek. Ik walg van de glimlach van Pamela Anderson, ik schrik van haar benen en ik krijg spontaan braakneigingen als ik haar over mijn televisiescherm zie rondhupsen. Nee, geef mij mijn vriendin maar. Die heeft geen miljoenen op de bank, maar ze is wel 10 keer zo lief en 100 keer zo knap als 1000 Pamela's bij elkaar. En ze heeft gewoon cup A.

P.S. Bij dit artikel natuurlijk geen foto van Pam. Wel 1tje van Corine (m'n vriendinnetje). Kunnen jullie zien wat echt knap is.

Joost van Kleef

Lieve Anne-Marie,

Ik voel me heel erg onbegrepen. Al mijn klasgenootjes klagen altijd over problemen: ze zijn stapelverliefd, hebben ruzie met hun ouders of ze hebben weer iets uitgehaald op school. Maar ik heb nooit problemen: ik word nooit verliefd op de verkeerde jongen, mijn ouders gaan nooit eens lekker tekeer en ik ben heel braaf en oplettend in de klas. Nu voel ik me zo saai vergeleken bij de rest van de klas! Ik wil ook wel eens iets bijzonders, om een beetje van mijn grijze muis/burgertrut-image af te komen. Weet jij niet een paar leuke, sappige problemen voor mij zodat mijn klasgenootjes ook eens een keertje naar mij luisteren?

Mies Bouwmuis

BESTE MIES,

JE HEBT EEN PROBLEEM, EN DAT IS HET HEBBEN VAN GEEN PROBLEEM. DAT IS HET ERGSTE PROBLEEM DAT OOIIT HEB GEHOORD! JE BENT DUS HELEMAAL NIET SAAI, EN ZIE ER GEEN BURGERTRUT. IEMAND DIE VAN GEEN PROBLEEM EEN PROBLEEM MAAKT KAN GEWOONWEG NIET SAAI ZIJN. VERTEL DIT MAAR EENS AAN JE KLASGENOOTJES, IK DURF TE WEDDEN DAT ZE NAAR JE LUISTEREN.

Lieve Anne-Marie,

Op school heb ik een cursus zelfverdediging voor meisjes gevolgd. Ik had er nooit bij stilgestaan dat naar buiten gaan zo gevaarlijk kon zijn! Ik durf het huis niet meer uit. Wat nu?

Een bangerikje

BESTE BANGERIKJE, WAAROM BANG ZIJN ALS JE JEZELF KUNT VERDEDIGEN? GA DE STRAAT OP, LAAT ZE ZIEN WIE JE BENT! THUIS BLIJVEN IS VEEL GEVAARLIJKER. WIST JE DAT DE MEESTE ONGELUKKEN THUIS GEBEUREN? IK ZOU MAAR SNEL NAAR BUITEN GAAN.

Lieve Anne-Marie,

Ik heb al een hele tijd, namelijk nu al een week, verkering met A. Hij is heel lief en heel knap. We lijken dan ook reuze op elkaar. Nu komt mijn probleem: We hebben allebei een beugel.

Laatst hadden we dus kortsluiting en toen moesten we bij mij thuis ontkoppeld worden en de hele familie stond erbij! Dat was een ontzettende afgang, zoals je vast wel begrijpt. Nu durven we niet meer te zoenen. Lieve Anne-Marie, weet jij misschien een oplossing? Ik wacht met smart op je reactie.

Groetjes, M.

BESTE M., JE DURFT NIET MEER TE ZOENEN? HET LIJKT MIJ DAT ZOENEN MET EEN

BEUGEL JUUST VEEL SPANNENDER IS. EN HET IS TOCH ZALIG ALS JE KORTSLUITING KRIJGT, DAN DUURT DE ZOEN ALLEEN MAAR LANGER. ALS HET ECHT EEN PROBLEEM IS DAN MOET JE MAAR LEREN OM JEZELF TE ONTKOPPELEN, OF ANDERS NIET TE ZOENEN TOT JE DE BEUGEL KWIJT BENT. SORRY, BUT THAT'S LIFE.

Lieve Anne-Marie,

Op televisie speelden ze een toffe film en die wilde ik zien. Zo kwam het dat ik mijn lessen niet geleerd had. De volgende dag hadden we een overhoring. Ik had een drie. Dat zijn geen gewone punten, dat zijn dieptepunten. Hoe moet ik dat thuis zeggen?

Leentje

BESTE LEENTJE, ZIE JE DIEPTEPUNT ALS EEN HOOGTEPUNT! JE HEBT TOCH EEN TOFFE FILM GEZIEN, DAT IS OOK HEEL BELANGRIJK VOOR JE ALGEMENE ONTWIKKELING. ALS JE TEGEN JE OUDERS ZEGT DAT JE LATER FILMREGENSANT WILT WORDEN, ZULLEN ZE JE HEUS WEL BEGRIJPEN. ALS DAT NIET LUKT KUN JE MET JE SLECHTE GIJFERS ALTIJD NOG SCHAPPEN GAAN VULLEN IN DE SUPERMARKT. OF MISSCHIEF KUN JE WEL BIJ EEN UITGEVERIJ GAAN WERKEN.

Lieve Anne-Marie,

Ik zit met een gigantisch probleem. Ik mag van mijn ouders namelijk geen beugel! En dat terwijl een beugel bij ons op school hartsikke in is. Op dit moment moet je minstens 30 slotjes hebben om erbij te horen, maar een buitenboordbeugel is ook goed. Gewone elastiekjes zijn voor watjes, laat staan als je helemaal geen beugel hebt. Mijn tandarts zegt dat ik geen beugel nodig heb. Maar dat is toch een zak. Hij zit trouwens de hele tijd aan me als ik in die stoel lig. Vooral mijn kiezen vindt hij interessant. Is daar wat aan te doen? En weet jij een oplossing voor die beugel? Ik zit er erg mee.

Een schorpioen.

P.S. Mijn vriendin heeft wel een beugel, maar die mag ik niet lenen. Flauw hè?

BESTE SCHORPIOEN, OK, DUS JIJ MAG GEEN BEUGEL. JAMMER DAT JE NIET MET DE RAGE MEE KUNT DOEN, MAAR FIJN DAT JE EEN GOED GEBIT HEBT. EN JE WEET HOE HET MET RAGES GAAT, ZE KUNNEN ZO WEER OVER ZIJN. WAAROM BEGIN JE GEEN NIEUWE RAGE OP SCHOOL? BIJVOORBEELD MET JE CALVIN KLEIN BOXER SHORTS BOVEN JE BROEK UIT LOPEN, OF EEN PIERCING DOOR JE WENKBRAUW NEMEN. TREUR NIET, ER ZIJN GENOEG ANDERE RAGES!

DOE MEE, BLIJF LID!

Bij deze krant vind je een acceptgiro om voor een jaar lid te blijven. Zoals je de afgelopen krant gezien hebt zijn we volop in beweging. De opmaak is veranderd en wij (van de redactie) doen nog steeds verwoede pogingen om de beste jeugdkrant van Nederland te maken! Bovendien is er bij elke krant een extraatje ingesloten.

Kortom, doe mee, blijf lid! Stuur snel je acceptgiro in!

HET BORRELT, HET BRUIST! • Thea Beckman, Lieneke Dijkzeul en Hanna Kraan zijn weer in de pen geklommen! • Thea Beckman is bezig met een verhaal over een meisje dat opgroeit in het Burgerweeshuis in Amsterdam in de achttiende eeuw. 'Kortsluiting', het nieuwe boek van Lieneke Dijkzeul, gaat over een jongen die in een pleeggezin terecht komt en dat levert nogal wat kortsluiting op. • En Hanna Kraan die blijft 'Toveren met de boze heks'. • In de volgende krant lees je meer over deze nieuwe boeken. • Maar niet alleen zij zijn bezig, ook van Anke de Vries en Simone van der Vlucht kunnen we binnenkort het een en ander verwachten!